

Mustafa
Önsel

Muzaffer Tekin: Bir kahramanın ardından

MDM

Benim aslan yürekli komutanım....

Bugün günlerden 1 Nisan. Çocukken ve gençken 1 Nisan geldi mi bir çok muziplik yapardık. Yaşımız ilerledi, artık muziplik yapamamak da eski muzipliklerimizi hatırlayıp gülümseyerek geçirdiğimiz gün oldu 1 Nisan. Özellikle arkadaşlarımızla bir araya geldiğimizde birbirimize bilmem kaç yılındaki 1 Nisan'da yaptığımız muzipliği, daha doğru ifadeyle hınzırlığı anlatır gülerdik.

Ta ki 2015 yılının 1 Nisan'ına kadar. İşte o gün bizim için bir şaka, eğlence günü değil elem günü oldu. Çünkü o gün bir kahramanı, çok sevdiğimiz, çok saydığımız koca yürekli bir adamı, Muzaffer Tekin'i kaybettik. Artık o günden itibaren, en azından 1984 devresi için o gün, şaka değil, yas günüdür.

Peki, neden bu kadar saygı duyduk Muzaffer Tekin'e? Anlatayım...

1985 yılıydı. Bizler teğmen olarak Tuzla'da bulunan Piyade Okulunda kurs görüyorduk.

Bir gün okulda üzücü bir olay yaşandı.

Arkadaşlarımın çoğu bekârdı. Bekâr olanlar, mesai bittikten sonra belirli bir saatte okula dönmek şartıyla dışarı çıkabiliyorlardı.

Okulda kalan bu arkadaşlarımızdan dördü, bir gün Tuzla'da müzikli bir lokantaya giderler. Sonrasında hesap yüzünden çıkan kavgada, kendilerine sopalarla saldıran kalabalık bir grup tarafından feci şekilde dövülürler.

Onları gördüğümüzde yüzleri tanınmayacak durumdaydı.

O zamanlar bütün yurttaki olduğu gibi, Tuzla'da da sıkıyönetim vardı. Askerin göreceli de olsa toplum üzerindeki etkisi hissediliyordu. Buna rağmen dört teğmene böylesine bir saldırının rahatlıkla yapılmasına anlam verememiştik.

Dayak yiyenlerden biri jandarma diğer üçü piyade sınıfındandı.

Bütün teğmenler olaya çok içerlemiştik. Günlerce olayın müsebbiplerine bir işlem yapılacağı beklentisi içinde olundu. Ama bu beklentiler boşa çıktı. Konu ile ilgili hiçbir işlem yapılmadı.

Bir gece kalabalık bir grup, bahse konu lokantaya gitti. İçeride yine kalabalık bir grup yemek yemekte ve eğlenmekteydi. Dışarıdan gelen grup, garsonlar ve korumalarla tartıştı. Tartışma sonrası büyük bir kavga çıktı.

Kavga sonunda mekânda bulunan pek çok kişi hastanelik oldu. Sadece dört teğmeni döven garsonlar ve korumalar değil, eğlence merkezi de tanınmayacak hâle geldi.

Bu olayı biz teğmenlerin yaptığı iddia edilerek sorguya çekildik. Sorgu ve ifade alma işlemleri günlerce sürdü.

Sonuç mu?

Anlatacağım...

Muzaffer Tekin Piyade okulunda bir asteğmen bölüğünün bölük komutanı olarak görev yapıyordu o zamanlar. Rütbesi yüzbaşıydı.

Astı, üstü herkes ondan kahraman diye bahsediyordu. Sadece astları değil, üstleri de kendisine saygı duyuyordu. Kıbrıs savaşında yaptıklarını kendisinden değil, arkadaşlarından, ders hocalarımızdan dinliyor, kendisine içten içe hayranlık duyuyorduk.

Yürüyüşüyle, duruşuyla emsallerinden farklı bir subaydı Yüzbaşı Tekin. Kışlada pek çok bölük vardı ama en olumsuz hava şartlarında bile eğitim yapan bir tek bölük olurdu. O da Muzaffer Tekin'in bölüğü.

Kıbrıs savaşına teğmen olarak katılmış, gösterdiği üstün cesaret ve feragat nedeniyle bu rütbede altın madalyalı tek subay olarak tarihe geçmişti.

Kıbrıs'ta cephe taarruzu ile ele geçirdiği tepeye ismini vermişlerdi: "Zafer tepe!"

Asker olsun diye yaratılmış birisiydi gözümüzde Muzaffer Tekin. Hepimizin rol modeliydi.

Lokantada kavga olduğu gün, Piyade Okulunun Nöbetçi Amiri Muzaffer Tekin idi. Olay ile ilgili sorgular sonucu Selimiye'de lokanta sahibi ve çalışanlarının karşısına çıkartılarak yüzleştirildik. Yüzleştirmede kimseyi teşhis edemediler. Ama mutlaka bir suçlu bulunmalıydı.

Olay iç kamuoyunda fazla yankı bulmamıştı ama dış basın olayı çarpıtarak vermiş ve dış kamuoyunda büyük yankı uyandırmasına sebep olmuştu. Onların derdi başkaydı tabii.

Söylenenlere göre; yabancı basın, örgütlerin terörünün askerlerce engellendiğini, şimdi ise askerlerin mafya usulü saldırılar yaparak haraç vermeyenlere karşı terör estirdiklerini belirterek, "Bu teröre kim dur diyecek?" şeklinde yayın yapmış. Bu tür yayınlardan o zamanki yetkililer çok etkilenmişti hâliyle. Buna sebep olanları mutlaka cezalandırmak niyetinde oldukları anlaşılıyordu. Çünkü sansürleme imkânı bulamadıkları Avrupa basını, kendi halkından, kendi basınından, kendi ordu mensuplarından ve gerçeklerden çok daha önemliydi onlar için. Olay sonrası okula peş peşe komutanlar geldi.

En son dönemin Kara Kuvvetleri Komutanının geldiğini hatırlıyorum. Her gelen gerginlik yaratıyor, bağırıp çağırıp gidiyordu. Amacın "bağcıyı dövmek" olduğunu anlayacak yaştaydık.

Sonuçta dayak yiyen dört arkadaşımız (dayak yedikleri için olsa gerek) ile Muzaffer Tekin'in, haksız ve hukuksuz bir şekilde TSK ile ilişkisini kestiler. Kursu 4 ay öncesinden sonlandırarak bizi de sürgün ettiler.

Muzaffer Tekin, nöbetçi amiri olarak bütün sorumluluğu üzerine almış, herhangi bir arkadaşımıza zarar gelmemesi için kendi geleceğini hiçe sayan asil bir duruş sergilemişti. Bu asil duruşun karşılığı, TSK'den atılmak olmuştu.

Ama o bu davranışı ile orada bulunan 1984 mezunu teğmenlerin gönlündeki ebedi yerini aldı...

Ben de pek çok arkadaşım gibi o tarihten itibaren onunla hiç ilişkiyi kesmedim. Çoğunluğu telefonla olmak üzere hep görüşmemiz devam etti. Bir kere olsun ordudan atıldığı için hayıflandığını duymadım.

Hakketmediğim hâlde bana bütün sevecenliğiyle söylediği "Aslan yürekli kardeşim benim" hitabı, beni hep daha iyi olmaya zorlamıştır.

Muzaffer Yüzbaşıya mahcup olmak ölümden daha beterti bizler için...

Benim için o, fırtınalı havada deniz feneri gibiydi. Zor olaylar karşısında onun cesareti, duruşu, eğilmezliği, astlarına sahip çıkışı, özverisi benim için hep yol gösterici oldu. Onun sayesinde gerçek silah arkadaşlığının, askerliğin ne demek olduğunu pekiştirdik.

Onun yoluma tuttuğu ışık o kadar güçlü idi ki hiç yoldan çıkmadım. Hiç boyun eğmedim. Askerlik yeminine ve silah arkadaşlarıma ihanet etmedim.

Hep ondan aldığım feyz ile korkuya meydan okudum, çoğu arkadaşım gibi... O, insana, duruşuyla bunları aşıladı...

Yirmi altı yıl sonra Muzaffer Tekin, "Ergenekon" isimli kumpas davasından, iftiralarla, yine haksız hukuksuz biçimde bu sefer cezaevine tıklılacaktı.

Ben de benzer şekilde haksız hukuksuz bir şekilde, "Balyoz" davasından tutuklanacaktım. Muzaffer Yüzbaşı ile yolumuz tam 26 yıl sonra yine zorlu bir süreçte cezaevinde kesişmişti.

Muzaffer Tekin cezaevindeyken, düzenlenen bir kanunla beraber hakları iade edilecek, kendisine emekli aylığı bağlanacak ve emekli Albay kimliği verilecekti. O da bana bu kimliğin renkli fotokopisini göndererek, sevincini paylaşmamı sağlayacaktı.

Muzaffer Tekin uzun süre (5 yıldan fazla) cezaevinde kaldı. Bu süreçte kanser illeti yakasına yapıştı. Hastalığı, cezaevinde bırakın tedaviyi, doğru dürüst teşhis bile edilmedi. Kanserin en kötü olanlarından onunkisi; pankreasından vurulmuştu.

Teşhis edildiğinde hastalığın son evresine gelmişti. Şimdi biri firar diğerleri cezaevinde yatmakta olan Fetullahçı çete üyesi sözde hâkimlerce 2 kez ağırlaştırılmış müebbet ve 117 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Bu arada hastalığı iyice depreşti. Cezaevinde ölmesin diye, takvim yaprakları 10 Mart 2014'ü gösterirken apar topar tahliye ettiler onu.

Kahramanlarının böylesine hakarete uğramasına, aşağılanmasına göz yuman bir devlet yaşayabilir mi? Bir milletin kahramanlarına böylesine pervasızca saldıran sırtlan sürüsüne müsaade edilir mi?

Neyse...

Çok kısa ömrü var denmesine rağmen inatla bir yıldan biraz daha fazla yaşadı. Nihayet 1 Nisan 2015'te aziz ruhunu teslim etti ve Hakk'a yürüdü.

Onun arkasından sosyal medyada şöyle yazmıştım gözyaşlarımı tutamayarak;

"Biz onun teğmenleriydik. O, 1984'te, bizi koruma adına, TSK'da atıldı. Teğmen iken altın madalya sahibi tek subaydı. Kıbrıs savaşındaki başarıları dilden dile anlatılan ve orada bir tepeye ismini veren, ağzımı doldura doldura 'komutanım' dediğim adam, 'hayattan beraat etti.'

Kumpasçılarının sonunu göremeden...Ah komutanım, o 'Aslan yürekli kardeşim benim' demeni hep hatırlayacağım.

Ve yemin ediyorum, gördüğüm en yürekli adamın bu sözlerini bundan önce nasıl boşa çıkarmadıysam, bundan sonra da boşa çıkarmayacağım...

Ve o gün geldiğinde yani sana kumpas kuranlardan hesap sorduğumuzda gelip mezar taşını öpeceğim...

Biliyorum ki sen de oradan bütün sevecenliğiyle 'Aslan yürekli kardeşim benim' diye sesleneceksin bana...

Benim rnek almaya çalıştığım aslan yürekli komutanım, oradaki güzel insanlara selam söyle olur mu?

Yaradan bize de senin gibi onurla bitirilen bir hayat versin! Saygı, minnet ve dua ile aslan komutanım..."